

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Bujko

Protokolant: Cezary Mancarz

w obecności Prokuratora: Ewa Budny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 marca 2013 roku, 5 września 2013 roku, 7 sierpnia 2014 roku, 3 października 2014 roku, 13 maja 2015 roku oraz 12 czerwca 2015, 16 czerwca 2015, 23 września 2015 roku sprawy

R. M.,

syna A. i E., ur (...) w W.;

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 12 lutego 2012r. w W. przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z wiszącej kurtki na terenie recepcji restauracji (...) skórzany portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), dwóch kart kredytowych (...) Banku, karty dostępu banku (...), karty sklepu (...), karty sklepu (...), pieniędzmi w kwocie 500zł. oraz innymi drobnymi przedmiotami o łącznej wartości 700zł. na szkodę J. S., tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 19 stycznia 2012 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...), portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, świadectwa kwalifikacji, karty kierowcy, karty płatniczej V. banku (...), karty płatniczej V. banku (...), druku karty ubezpieczenia, imiennej karty miejskiej oraz pieniędzy w kwocie 100zł., gdzie wartość strat wynosi 270zł. na szkodę Z. S., tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w dniu 5 września 2011 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...), portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), karty bankomatowej Maestro (...) Bank, legitymacji pracowniczej (...), środków pieniężnych w kwocie 5.100zł., 100 USD, 100 Euro, powodując tym straty w wysokości 5.800zł. na szkodę S. J., t. o czyn z art. 278 § 1 i 5 w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. oskarżonego R. M. w ramach zarzucanych czynów z pkt I i III części wstępnej wyroku, uznaje za winnego tego, że działając w warunkach określonego w art. 91 § 1 k.k. ciągu przestępstw

- w dniu 12 lutego 2012 roku w W. przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z wiszącej kurtki na terenie recepcji restauracji (...) skórzany portfel o wartości 200zł. z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), dwóch kart kredytowych (...) Banku, karty dostępu banku (...), pieniędzy w kwocie 500zł. oraz innych drobnych przedmiotów o

łącznej wartości 700zł. na szkodę J. S., i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazuje go za to na tej samej podstawie,

- w dniu 5 września 2011 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...), portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), karty bankomatowej Maestro (...) Bank, legitymacji pracowniczej (...), środków pieniężnych w kwocie 5.100zł., 100 USD, 100 Euro, powodując tym straty w wysokości 5.800zł. na szkodę S. J., i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazuje go za to na tej samej podstawie,

i przyjmując, że oskarżony popełnił wyżej opisane przestępstwa w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu zanim zapadł pierwszy, nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich wymierza mu za te przestępstwa na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego R. M. w ramach zarzucanego mu z pkt II części wstępnej wyroku, uznaje za winnego tego, że w dniu 19 stycznia 2012 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...) dowód osobisty, prawo jazdy, świadectwo kwalifikacji, kartę kierowcy, kartę płatniczą V. banku (...), kartę płatniczą V. banku (...), druk karty ubezpieczenia oraz imienną kartę miejską na szkodę Z. S., tj. popełnienia czynu z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazuje go za to na tej samej podstawie, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 § 112 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu łącznie karę 1 roku pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w niniejszej sprawie w dniach 17 lutego 2012 roku oraz 18 lutego 2012 roku;

5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. S. kwoty 700 złotych oraz na rzecz pokrzywdzonego S. J. kwoty 5 800zł;

6. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu R. M. aktem oskarżenia, z pkt I części wstępnej wyroku, ustala, iż czyn polegający na zabraniu w celu przywłaszczenia z wiszącej kurtki na terenie recepcji restauracji (...) w dniu 12 lutego 2012 roku w W. przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, karty sklepu (...) oraz karty sklepu (...) na szkodę J. S. stanowi wykroczenie z art. 126 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. oraz art. 62 § 1 i 2 k.p.w. umarza w tym zakresie postępowanie;

7. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu R. M. aktem oskarżenia, opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, ustala, iż czyn polegający na zabraniu w celu przywłaszczenia z kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...) w dniu 19 stycznia 2012 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, portfela o wartości 100zł. oraz pieniędzy w kwocie 170zł. na szkodę Z. S. stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. oraz art. 62 § 1 i 2 k.p.w. umarza w tym zakresie postępowanie;

8. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3184, 20zł tytułem kosztów sądowych oraz 280zł tytułem opłaty sądowej.

VIII K 168/12

UZASADNIENIE

W zakresie poszczególnych zarzutów objętych niniejszym postępowaniem Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5.09.2011r. S. J. wraz z kolegą udali się do centrum handlowego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. na obiad. Po dotarciu do centrum handlowego udali się do restauracji (...), gdzie około 13:42 zajęli miejsca przy stoliku naprzeciw siebie tuż obok restauracji i spożywali posiłek. Na czas jedzenia S. J. zawiesił na oparciu krzesła kurtkę w wewnętrznej kieszeni której miał portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), karty bankomatowej M. (...) Bank, legitymacji pracowniczej (...), pieniędzy w kwocie 5.100 zł, 100 USD, 100 EURO. Następnie około godz. 13:45 korytarzem przy którym siedzieli ww. mężczyźni przeszedł R. M., który wówczas był łysy, miał okulary z zausznikami w kolorze białym, ubrany w jasny podkoszulek z krótkim rękawem, krótkie spodenki za kolana z wojskowym biało-czarnym wzorem oraz czarne trampki. Zatrzymał się na wysokości stolika przy którym siedzieli ww. mężczyźni po czym rozglądał się jakby kogoś szukał, a po chwili cofnął się o kilka kroków i przysiadł się do sąsiedniego stolika. Następnie R. M. siedząc tyłem do S. J. prawą ręką sięgnął w stronę kieszeni kurtki S. J. w poszukiwaniu wartościowych rzeczy. Ponieważ miał kłopoty z penetracją kieszeni kurtki około godz. 13:47 R. M. przesiadł się na inne krzesło przy tym samym stoliku z drugiej strony oparcia krzesła na którym siedział S. J.. Następnie około godz. 13:48 R. M. wrócił na krzesło na którym siedział pierwotnie i siedząc z głową opartą o prawą rękę umiejscowioną na blacie stołu, lewą ręką ponownie penetrował kieszeń kurtki S. J. z której zabrał portfel z ww. zawartością, po czym schował go do kieszeni ubrania, a następnie około godz. 13:49 wstał i oddalił się z tego miejsca.

W wyniku zdarzenia S. J. poniósł szkodę o łącznej wartości 5.800 zł.

W dniu 19.01.2012 roku około 19:10 Z. S. udał się do centrum handlowego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W. na posiłek. Zamówił jedzenie w restauracji (...), uregulował należność, po czym zajął miejsce przy stoliku obok powyższej restauracji, gdzie następnie spożywał posiłek. W trakcie jedzenia Z. S. na oparciu krzesła zawiesił kurtkę w wewnętrznej kieszeni której miał portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, świadectwa kwalifikacji, karty kierowcy, karty płatniczej V. banku (...), karty płatniczej V. banku (...), druku karty ubezpieczenia, imiennej karty miejskiej oraz pieniędzy w kwocie 100 zł. Następnie około godz. 19:12 do stolika znajdującego się za plecami Z. S. podszedł R. M. wraz z innym nieustalonym mężczyzną. R. M. wówczas był łysy, miał okulary z zausznikami w kolorze białym, ubrany w bluzę koloru ciemno-pomarańczowego, na szyi szalik koloru szarego, ciemne spodnie oraz miał ciemną kurtkę, którą trzymał przelożoną przez rękę. Drugi z mężczyzn był ubrany na ciemno, miał włosy koloru czarnego średniej długości. R. M. obserwował otoczenie skupiając się na zachowaniu Z. S. i jego kurtce powieszony na oparciu krzesła, zaś drugi z mężczyzn w tym czasie usiadł przy stoliku. Następnie około godz. 19:13 R. M. mając kurtkę przewieszoną przez prawą rękę, a w lewej ręce trzymając przy uchu telefon komórkowy, prawą rękę włożył do kurtki powieszony na oparciu krzesła i penetrował kieszeń w poszukiwaniu wartościowych rzeczy, skąd następnie zabrał portfel z ww. zawartością i schował do kieszeni ubrania. Następnie około godz. 19:14 R. M. wraz z nieustalonym mężczyzną oddalają się z tego miejsca.

W wyniku zdarzenia Z. S. poniósł szkodę o łącznej wartości 270 zł.

W dniu 12.02.2012 roku około 12:45 J. S. udał się do restauracji (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W.. Po dotarciu kurtkę w kieszeni której miał skórzany portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), dwóch kart kredytowych (...) Banku, karty dostępu banku (...), karty sklepu (...), karty sklepu (...), pieniędzmi w kwocie 500 zł oraz innymi drobnymi przedmiotami, powiesił na wieszakach znajdujących się obok recepcji w pobliżu łazienek, a następnie wraz ze znajomymi grał na symulatorze gry w golfa. Około godz. 13:39 do lokalu wszedł R. M., wówczas był łysy, miał okulary z zausznikami w kolorze białym, ubrany w bluzę koloru ciemnego, na szyi szalik koloru szarego, ciemne spodnie oraz ciemną kurtkę. R. M. wolnym krokiem przeszedł przez środkową część sali, podszedł do recepcji, zdjął kurtkę i zaczął rozmowę przez telefon komórkowy. Następnie około 13:40 R. M. mając kurtkę przewieszoną przez prawą rękę, a w lewej ręce trzymając przy uchu telefon, prawą rękę penetrował kurtkę powieszoną na oparciu krzesła stojącego najbliżej kontuaru recepcji w poszukiwaniu wartościowych rzeczy. Następnie około godz. 13:44 R. M. przemieszcza się w okolice innego krzesła na oparciu którego

także wisi kurtka, po czym z kieszeni spodni lewą ręką wyjął telefon komórkowy i udając, że prowadzi rozmowę, prawą ręką w której trzymał swoją kurtkę penetrował kieszeń kurtki wiszącą na krześle, po czym około godz. 13:45 zakończył rozmowę telefoniczną i odszedł od krzesła. Następnie około godz. 13:47 przechodzi na drugą stronę tego samego krzesła i ręką penetruje kieszeń kurtki, po czym przechodzi przez centralną część sali w stronę wieszaków na których wiszą kurtki. Około godz. 13:49 R. M. podchodzi do wieszaków z kurtkami, w prawej ręce trzymając swoją kurtkę i zachowując się jakby próbował ją powiesić na wieszaku, lewą ręką penetrował wiszącą z jego prawej strony kurtkę. Po chwili R. M. przemieścił się o krok w lewo i ponownie prawą ręką próbował powiesić kurtkę, a lewą ręką penetrował kurtkę wiszącą obok należącą do J. S., po czym udał się do łazienki. Około godz. 13:54 R. M. wyszedł z łazienki, podszedł do wieszaka z kurtkami i trzymając swoją kurtkę w prawym ręku ponownie penetrował kurtkę J. S. z której następnie wyjął portfel z ww. zawartością i schował do kieszeni ubrania, po czym założył swoją kurtkę i udał się do wyjścia z lokalu, a po jego opuszczeniu zaczął biec w stronę zaparkowanego samochodu. J. S. widząc podejrzaną zachowanie R. M. podszedł do swojej kurtki by sprawdzić czy ma portfel. Okazało się, że suwak kieszeni wewnętrznej jest rozsunięty i nie ma w niej portfela z zawartością, zaczął więc biec za R. M.. J. S. wybiegł z lokalu i widząc biegnącego R. M., krzyczał do niego by się zatrzymał, ten jednak dobiegł do samochodu marki N. o nr rej. (...), do którego następnie wsiadł i odjechał z miejsca zdarzenia.

W wyniku zdarzenia J. S. poniósł szkodę o łącznej wartości 700 zł.

R. M. był już dwukrotnie karany przez Sąd, za czyny z art. 178a § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k.

Oskarżony R. M. w toku niniejszego postępowania został poddany badaniu sądowo – psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów w związku z ujawnionymi wątpliwościami co do jego poczytalności. W sporządzonej opinii biegli psychiatrzy rozpoznali u oskarżonego uzależnienie od substancji psychoaktywnych, cechy osobowości nieprawidłowej oraz zaburzenia nerwicowe w wywiadzie. Biegli stwierdzili, że ten stan psychiczny oskarżonego w odniesieniu do zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynów ani zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność oskarżonego w czasie czynów i obecnie nie budzi wątpliwości. W ocenie biegłych stan psychiczny oskarżonego umożliwia mu udział w postępowaniu przed Sądem (opinia sądowo-psychiatryczna – k. 142-144, 190-191).

Ponadto w toku postępowania oskarżony został poddany badaniu psychologicznemu przez biegłego psychologa w związku z ujawnionymi wątpliwościami co do jego poczytalności. Opinia ta jest zdaniem Sądu czytelna, pełna i jasna. Została ponadto opracowana przez osobę o niekwestionowanym poziomie wiedzy specjalistycznej, a Sąd nie znalazł żadnych przyczyn, dla których powinien odmówić jej przymiotu pełnej wiarygodności. Biegła M. G. w swojej opinii stwierdziła między innymi, że sprawność umysłowa R. M. jest w normie – odpowiednio do jego wieku, poziomu wykształcenia i aktywności życiowej. Ponadto wskazała, że oskarżony posiada przeciętną zdolność dokonywania i zapamiętywania spostrzeżeń. W konkluzji opinii biegła popiera wnioski zawarte w opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 179-182).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego R. M. (k. 35-36, 81-84, 201, 248), zeznań świadka Z. S. (k. 41-43, 247), zeznań świadka J. S. (k. 247-248), protokołów zatrzymania rzeczy (k. 8-10, 48-50, 62-64), protokołu zatrzymania osoby (k. 13), protokołu przeszukania mieszkania (k. 15-16), protokołu przeszukania samochodu (k. 19-20), protokołów oględzin rzeczy (k. 75-76, 77-78, 79-80), zdjęcia (k. 428-440), opinii (k. 142-144, 179-182, 190-191, 259-261, 312-337, 363-387, 506-523), danych o karalności (k. 38-39, 96, 108, 448).

Oskarżony **R. M.** w trakcie postępowania przygotowawczego w zakresie czynu z pkt 1 nie przyznał się do popełnienia kradzieży oraz odmówił składania wyjaśnień. Po okazaniu mu nagrania z zabezpieczonego monitoringu w restauracji (...), oświadczył, że nie ma w tej sprawie nic do powiedzenia (k. 35-36). W toku kolejnego przesłuchania oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów oraz złożył obszernie wyjaśnienia. W zakresie czynu z pkt 1 wskazał, że do lokalu w którym dokonał kradzieży wszedł z czystej ciekowości i przyglądał się jak inny grają na symulatorze gry w golfa. Następnie powiesił kurtkę na wieszaku i udał się do toalety. Wskazał, że po wyjściu z toalety

kiedy zdejmował swoją kurtkę z wieszaka, poczuł, że w wiszącej na wieszaku obok kurtce znajduje się portfel, który wyciągnął i zabrał ze sobą. Następnie wyszedł z lokalu, wsiadł do samochodu i odjechał. Potwierdził, że z lokalu wyszedł za nim nieznanemu mu mężczyzna, ale nie słyszał by coś do niego krzychał. Następnie w trakcie jazdy samochodem zajrzał do skradzionego portfela i wyjął z niego pieniądze w kwocie ok. 500 zł, natomiast sam portfel wraz z dokumentami wyrzucił przez okno samochodu. Ponadto w zakresie czynów z pkt 2 i 3 przyznał, że dwukrotnie w podobny sposób dokonał kradzieży w centrum handlowym (...) na piętrze, gdzie znajdują się restauracje. Wskazał, że z uwagi na upływ czasu nie pamięta dokładnie szczegółów, ale za każdym razem odbywało się to w podobny sposób: wyszukiwał osobę, która siedziała przy stoliku, a jej kurtka wisiała na oparciu krzesła. Wówczas podchodził do takiej osoby i wykorzystując fakt, że jest zajęta, przeszukiwał kieszenie kurtki i zabierał portfel z dokumentami. Następnie z portfela zabierał gotówkę, a sam portfel z dokumentami wyrzucał. Nie pamięta, gdzie wyrzucał skradzione portfele, natomiast podał, że za każdym razem był sam i nikt mu nie pomagał. Wskazał, że w przypadku jednej z kradzieży w centrum handlowym (...) była większa niż zwykle kwota pieniędzy. Wyjaśnił, że uzyskane w ten sposób pieniądze przeznaczał na bieżące potrzeby swoje i rodziny. Wskazał, że nie miał problemów finansowych, ani nie podał żadnych powodów by uciekać się do kradzieży. Podkreślił, że po prostu korzystał z okazji, iż można było dokonać kradzieży tych portfeli. Na zakończenie składania wyjaśnień opisał swoją sytuację rodzinną i materialną (k. 81-84). Podczas rozprawy w dniu 18 marca 2013r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz odmówił składania wyjaśnień (k. 201). Po odczytaniu złożonych wcześniej wyjaśnień, potwierdził te z k. 35-36 oraz nie potwierdził tych z k. 81-84. Ponadto wskazał, że przyznał się do zarzucanych mu czynów ponieważ był zastraszany przez policjantów (k. 201). Ponadto podczas rozprawy w dniu 5 września 2013r. oskarżony po odtworzeniu nagrań z monitoringu z centrum handlowego (...) oraz W. Golf L. oświadczył, że nie rozpoznaje się na tych nagraniach (k. 248).

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego, Sąd ocenił, iż jego wyjaśnienia są wyjątkowo niekonsekwentne. Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego początkowo zaprzeczał swojemu udziałowi we wskazanym w pkt 1 występkę, po czym w toku kolejnego przesłuchania przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i złożył obszernie wyjaśnienia. Następnie zaś w toku rozprawy, ponownie nie przyznał się do ich popełnienia stwierdzając, że jego przyznanie się w toku postępowania przygotowawczego zostało ma nim wymuszone przez funkcjonariuszy policji. W powyższym zakresie, Sąd ocenił, iż jego przyznanie się na etapie postępowania przygotowawczego do popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów znalazło co do zasady odbicie w całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w tym z zeznaniami świadków J. S., Z. S. złożonymi w niniejszej sprawie oraz nagraniach z monitoringu w restauracji (...) oraz centrum handlowego (...) vis a vis baru (...) w inkryminowanych dniach, ale również opinii z zakresu badań antropologicznych. Sąd miał na względzie fakt, że R. M. złożył zeznania w toku postępowania przygotowawczego spontanicznie, w niedługim czasie od zatrzymania, a więc zabrakło w nich czynnika przemyślenia sprawy i wyważenia zeznań w taki sposób, aby były one dla niego jak najmniej obciążające. Analizowane wyjaśnienia w tym zakresie są jasne i jednoznaczne, w związku z czym Sąd uznał dowód ten za w pełni wartościowy i wiarygodny.

Sąd nie dał wiary w tę część wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku rozprawy, w których nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów oraz wskazywał, iż nie rozpoznaje siebie na odtworzonych nagraniach z monitoringu. Bez wątplenia, postawa oskarżonego wynikała z przyjętej w ten sposób linii obrony, która jednak obalona została w konfrontacji z dowodami w postaci zeznań świadków Z. S. i J. S., a także nagraniami z monitoringu, których analiza jest zbieżna z wersją przedstawioną przez świadków oraz opinią z zakresu antropologii.

Podczas rozprawy w dniu 5 września 2013r. w obecności oskarżonego dokonano odtworzenia płyt CD i DVD, zawierających nagrania z monitoringu wykonanych w restauracji (...) oraz centrum handlowym (...) vis a vis baru (...). Sąd miał bezpośredni kontakt z oskarżonym na rozprawie i wobec jego oświadczenia, iż nie rozpoznaje siebie na odtworzonych nagraniach oraz postulatowi obrońcy, postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki w celu poprawienia obrazów z monitoringu znajdujących się w aktach sprawy, a następnie dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu antropologii celem stwierdzenia czy osobą widniejącą na zarejestrowanych nagraniach jest oskarżony R. M. (k. 249).

Sąd uznał, że reprezentowana przez oskarżonego w toku przewodu sądowego linia obrony, poza nieprzyznaniem się do winy, również jest niewiarygodna. Na tę okoliczność oskarżony przyjął linię obrony w myśl której utrzymywał, że nie rozpoznaje się na okazanych nagraniach z restauracji (...) oraz centrum handlowego (...) vis a vis baru (...) w inkryminowanych dniach. Powyższe wyjaśnienia nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach przesłuchanych w charakterze świadków Z. S. i J. S., ani materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny w postaci protokołów oględzin rzeczy (nagania z monitoringu) oraz opinii z zakresu badań antropologicznych. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego złożone podczas przesłuchania w dniu 18 lutego 2012 r. za najbardziej wiarygodne. R. M. przyznał się do winy, złożył obszerne wyjaśnienia, zapoznał się z treścią protokołu i złożył pod nim swój podpis oraz oświadczenie: „Po odczytaniu mi protokołu treść zgodna z moimi wyjaśnieniami”. Jednocześnie Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości przy dokonywaniu powyższych czynności przez Asesora Prokuratury Rejonowe W. M.. W ocenie Sądu, po wyznaczeniu mu w toku przewodu sądowego obrońcy z urzędu, a następnie zasięgnięciu porady prawnej, oskarżony założył, iż po przeprowadzeniu przewodu sądowego może liczyć na łagodniejszy wymiar kary, zmienił wówczas swoje wyjaśnienia i nie przyznał się do winy, podtrzymując swoje stanowisko w toku rozprawy i podając okoliczności w jakich niezgodnie z prawem miało dojść do złożenia przez niego wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego. Z uwagi na powyższe okoliczności, wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w toku rozprawy, nie mogą zasługiwać na uwzględnienie. Sądowi znana jest linia orzecznictwa Sądu Najwyższego dotycząca kwestii samoobwiniania się oskarżonego. Sąd miał na uwadze, iż dowód z wyjaśnień oskarżonego, w których przyznaje się on do winy, powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie, w szczególności zbadaniu czy jest to przyznanie konsekwentne i stanowcze, czy jest zgodne z doświadczeniem życiowym, logiką wypadków oraz czy ma ono potwierdzenie w innych dowodach bądź to bezpośrednich, bądź to pośrednich. Sąd poddając powyższe pod rozwagę, doszedł do przekonania, iż wina oskarżonego została wykazana i nie budzi wątpliwości. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 20.08.2009 r. (II AKa 216/09), a które Sąd popiera i przyjmuje za własne „nie można zgodzić się z wywodami, iż wobec radykalnej zmiany wyjaśnień przez oskarżonego w toku postępowania sądowego, te właśnie wyjaśnienia, w których nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu czynów, winny być uznane przez sąd jako budzące wątpliwości w zakresie pozostałych dowodów i w myśl zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. winny stanowić podstawę uniewinnienia oskarżonego, albowiem "samooskarżenie się oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym należy traktować ze szczególną ostrożnością". W punkcie drugim tegoż wyroku Sąd Apelacyjny słusznie stwierdził, iż „wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych oraz, że za nietrafną należy uznać interpretację zasady in dubio pro reo, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego i wreszcie, iż zmiana linii obrony oskarżonego na rozprawie nie może automatycznie oznaczać powstania wątpliwości nie dających się usunąć.” Nieprzyznanie się oskarżonego do winy - podobnie jak sytuacja odwrotna - stanowi fakt procesowy równoprawny z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami. Podlega zatem jako taki konfrontacji z pozostałymi, i o ile zgromadzone w sprawie dowody przeciwne wskazywać będą na konieczność uznania wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne, Sąd orzekający swoje ustalenia winien oprzeć właśnie o dowody pozostające w stosunku do relacji oskarżonego w opozycji. Nie uchybi tym samym regule wynikającej z treści art. 5 § 1 i 2 k.p.k., albowiem zasady domniemania niewinności oraz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego zastosowanie w procesie znajdują tak długo, dopóki poddane kompleksowej ocenie dowody nie pozwalają na sformułowanie ostatecznego wniosku o nie budzącej wątpliwości winie i sprawstwie (wyrok S.A. w Katowicach 05.12.2007 r. z dnia II AKa 347/07). Sąd miał na uwadze, iż ocena każdego dowodu, również z wyjaśnień oskarżonego, podlega swobodnej ocenie Sądu. O prawdziwości bądź nieprawdziwości jednej z wersji wyjaśnień oskarżonego decyduje Sąd po dokonaniu swobodnej oceny wszystkich dowodów, według zasad określonych w art. 7 k.p.k. zatem z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, by wyjaśnienia z dnia 18 lutego 2012 r. złożone zostały przez oskarżonego pod wpływem przymusu czy zastraszania. Zdaniem Sądu stanowiły spontaniczne przyznanie się oskarżonego do winy w nadziei, iż nie będzie zastosowany wobec jego osoby środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania – zgodnie z sugestiami funkcjonariuszy Policji. Jednakże w toku przewodu sądowego, został mu wyznaczony obrońca z urzędu i prawdopodobnie po zasięgnięciu porady prawnej okazało się, że

po przeprowadzeniu rozprawy, nawet po uznaniu go za winnego, być może otrzyma niższy wymiar kary, oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia oraz nie przyznał się do winy. Dlatego też, zdaniem Sądu, wyjaśnienia złożone w trakcie postępowania przygotowawczego w których oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów stanowią wiarygodną podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Świadek **J. S.** zeznał (k. 247-248), iż w dniu zdarzenia przybył do klubu dla golfistów, powiesił kurtkę na wieszaku i zajął się grą. Po jakimś czasie zauważył nieznanego mu mężczyznę, który chodzi po sali z kurtką przewieszoną przez rękę. Następnie zauważył jak ten mężczyzna powiesił kurtkę obok jego kurtki, po czym udał się do łazienki. Wówczas świadek podszedł i pomacał swoją kurtkę, by sprawdzić czy jest w niej portfel i okazało się, że ma rozsuniętą kieszeń wewnętrzną, po czym wrócił do gry. Następnie oskarżony wyszedł z łazienki, zabrał swoją kurtkę i szybkim krokiem wyszedł z lokalu. podszedł więc do swojej kurtki i okazało się, że ma rozsunięty zamek i nie ma portfela. Niezwłocznie ruszył więc za oskarżonym, ale okazało się, że tamten był szybszy, wsiadł do samochodu marki n. koloru ciemnego i odjechał. Odpowiadając na pytanie obrońcy stwierdził, że nie widział momentu jak portfel był wyjmowany, ale widział człowieka, który długo stał przy kurtkach i chciał zobaczyć co się dzieje, ale wtedy ten mężczyzna szybko wyszedł. W jego ocenie w 99,9% jest to oskarżony. Oceniając wiarygodność zeznań pokrzywdzonego J. S., Sąd uznał je za spójne, logiczne i konsekwentne. Poszczególne fragmenty zajścia i towarzyszące temu okoliczności świadek opisał z własnej perspektywy i zgodnie z zaobserwowanym przez siebie i zarejestrowanym w pamięci stanem rzeczy. Relacje naocznego świadka cechowała szczerowość, spontaniczność, obiektywizm, szczegółowość, brak własnych ocen zaistniałego zdarzenia, powyższe świadczy o tym, że świadek ten opisał zdarzenie, w którym rzeczywiście uczestniczył. W szczególności pokrzywdzony logicznie wytłumaczył powody, dla których uznał, że to oskarżony jest sprawcą kradzieży. W ocenie Sądu, J. S. jako osoba obca dla oskarżonego, składając zeznania, kierował się chęcią obiektywnego przedstawienia przebiegu zdarzenia. Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania czyniąc je podstawą poczynionych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W kontekście zeznań pokrzywdzonego, odnośnie tego, że bezpośrednio przed wejściem do restauracji trzymał on w wewnętrznej kieszeni kurtki zamykanej na zamek portfel wraz z zawartością, zaś po wejściu do restauracji oskarżonego i krótkiej obserwacji okolicy, powiesił kurtkę bezpośrednio obok kurtki pokrzywdzonego, a następnie udał się do łazienki. Po wyjściu z łazienki oskarżony zabrał kurtkę, a bezpośrednio po tym pokrzywdzony stwierdził w swojej kurtce brak portfela z zawartością. Jedynym logicznie nasuwającym się wnioskiem jest ten, że to oskarżony dopuścił się kradzieży kieszonkowej, wykazując się dużym profesjonalizmem. Wprawdzie pokrzywdzony zeznał, że sprawdził zawartość kieszeni w kurtce po wejściu oskarżonego do łazienki, to jednak w ocenie pokrzywdzonego, do kradzieży doszło właśnie po wyjściu oskarżonego z łazienki, co by tłumaczyło jego ucieczkę z restauracji. Wersja pokrzywdzonego jest, z podanych powyżej powodów, konsekwentna i stanowcza oraz jest zgodna z doświadczeniem życiowym i logiką wypadków. Pokrzywdzony konsekwentnie jako sprawcę wskazuje oskarżonego, który obserwował jego, otoczenie, a zwłaszcza wiszące w szatni kurtki, a następnie powiesił kurtkę bezpośrednio obok jego kurtki i udał się do łazienki, zaś po wyjściu z łazienki, długo zabierał kurtkę z wieszaka lub udawał, że czegoś szuka, w sposób, który umożliwił mu spenetrowanie kieszeni kurtki pokrzywdzonego. Wobec treści powyższych zeznań oraz ich korelacji z wyjaśnieniami oskarżonego w części w której zostały uznane za wiarygodne – Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom pokrzywdzonego. W toku postępowania nie ujawniły się ponadto żadne okoliczności, które wskazywałyby, że pokrzywdzony miałby interes w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego. Analizowane zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie są jasne i jednoznaczne, w związku z czym Sąd uznał dowód ten za w pełni wartościowy i wiarygodny, a także zbieżny z nagraniami z monitoringu, których analiza jest analogiczna z opinią z zakresu antropologii.

Świadek **Z. S.** zeznał, iż w dniu 19.01.2012r. około godziny 19:00 przybył do centrum handlowego (...) i następnie udał się na I piętro do baru (...), gdzie zamówił jedzenie. Po zapłaceniu za zamówienie schował portfel w lewej kieszeni kurtki, zamykając ją na zamek błyskawiczny i spoczął przy stoliku, gdzie później spożywał posiłek. Przy stoliku zdjął kurtkę i powiesił ją na oparciu krzesła. Zeznał, że w trakcie jedzenia posiłku poszedł na chwilę po przyprawę, a następnie wrócił do stolika. Po zjedzeniu posiłku założył kurtkę i z jej prawej kieszeni wyjął telefon, natomiast zamek w lewej kieszeni był rozsunięty i nie było w niej portfela. Cofnął się do baru i zapytał obsługę czy nie zostawił go przy płaceniu, lecz otrzymał odpowiedź negatywną. Stwierdzając, że został okradziony wezwał partol Policji, a po ich przybyciu wspólnie z funkcjonariuszami przeglądali kosze na śmieci w poszukiwaniu portfela. Następnie

funkcjonariusze policji przeglądając zapis monitoringu ustalili, że portfel został mu skradziony przy stoliku. Opisując skradziony portfel zeznał, że było on skórzany, czarny, o wartości około 100 zł, z zawartością pieniędzy w kwocie 170 zł, dowodu osobistego seria A. (...), prawa jazdy nr (...), świadectwa kwalifikacji, karty kierowcy, karty płatniczej V. banku (...), karty płatniczej V. banku (...), druku karty ubezpieczenia, imiennej karty miejskiej, prywatnymi zapiskami (k. 41-43). Ponadto podczas rozprawy świadek potwierdził, wcześniej złożone zeznania oraz złożył krótkie zeznania zbieżne z powyższymi (k. 247). W ocenie Sądu zeznania świadka są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd miał przy tym na względzie fakt, że Z. S. był bezpośrednim pokrzywdzonym w zdarzeniu. Opisał on okoliczności poprzedzające zdarzenie, jak i okoliczności następujące po zdarzeniu. Świadek dokładnie opisał przedmioty które zostały mu skradzione oraz potwierdził ich wartość. Opis ten w ocenie Sądu, należało uznać za w pełni wiarygodny, a ponadto tożsamy z nagraniami z monitoringu, których analiza jest zgodna z opinią z zakresu antropologii.

W przekonaniu Sądu, należy też podnieść, że opinia sporządzona przez biegłego z zakresu wyceny ruchomości A. M. (k. 259–261) zawiera błędne wskazanie wartości rynkowej portfela, a to poprzez nie czytelne i nie precyzyjne wskazania metodologiczne, co oznacza, że opinia pisemna biegłego jest niepełna. Podkreślić w tej mierze należy, że biegły opiniował pod kątem wartości rynkowej portfela skradzionego Z. S. w dniu 19 stycznia 2012 roku, a jako metodę wyceny przyjął podejście porównawcze, które miało prowadzić do ustalenia wartości rynkowej na wolnym rynku, w zbliżonym czasie i na podobnym terenie. Pomimo faktu, że biegły zawarł w opinii źródła danych merytorycznych opinia nie zawiera żadnych danych porównawczych, a jedynie nie jasne ustalenie wartości rynkowej przedmiotowego portfela na kwotę 40 zł. Zdaniem Sądu opinia ta nie jest w pełni miarodajna i jedynie częściowo oparta na posiadanych przez biegłego wiadomościach specjalnych wobec czego Sąd nie przyjął jej wniosków za własne. Nie ma to jednak większego znaczenia, wobec zakwalifikowania kradzieży portfela jako wykroczenia, o czym mowa będzie poniżej.

W przekonaniu Sądu, niezbędne dla ustalenia stanu faktycznego w powyższym zakresie były wiadomości specjalne, które Sąd pozyskał w oparciu o opinie pisemne biegłego informatyka M. K.. Biegły mając do dyspozycji materiał dowodowy w postaci płyty CD oraz dwóch płyt DVD zawierający nagrania z monitoringu, przeprowadził badania komputerowe i wykazał m.in., że na płycie oznaczonej DVD 1, nagrania o nazwie „Przyjście i kradzież.dva”, jest uszkodzone i nie może być odtworzone, zaś nagranie o nazwie „Sprawca wychodzi.dva” jest niskiej jakości, co nie pozwala na takie poprawienie jakości obrazu, aby możliwe było wizualizowanie twarzy przechodzących w kadrze osób. W zakresie płyty oznaczonej CD 2, jakość nagrania o nazwie „ (...) .dva” pozwala na takie poprawienie aby możliwe było wizualizowanie twarzy osób przechodzących w kadrze. W zakresie płyty oznaczonej DVD 3, jakość nagrań o nazwie „Nagranie 1 12 02 2012.avi”, „Nagranie 2 12 02 2012.avi” i „Nagranie 3 12 02 2012.avi” pozwala na takie poprawienie jakości nagrania aby możliwe było wizualizowanie podejrzanej osoby. Wobec powyższego w zakresie płyty oznaczonej CD 2 na rys. 8-12 umieszczonych na k. 323-325, biegły uwidoczniał jak osoba podejrzana zbliża się do siedzącego przy stoliku mężczyzny. Następnie dotyka ręką, na której ma przewieszoną swoją odzież, wiszącej na krześle kurtki, która wykonuje ruchy, co jednoznacznie świadczy o fakcie jej dotknięcia i poruszania nią. Osoba podejrzana w czasie wykonywanych czynności, jednocześnie wykonuje ruchy imitujące rozmowę telefoniczną przez telefon komórkowy.

Ponadto w zakresie płyty oznaczonej DVD 3 na rys. 26-32 umieszczonych na k. 335-337, biegły uwidoczniał jak osoba podejrzana zbliża się do wiszącej na krześle kurtki. W tym czasie podejrzany wykonuje ruchy sugerujące rozmowę telefoniczną przez telefon komórkowy, a przez prawą rękę ma przewieszoną kurtkę. Następnie wisząca na krześle kurtka porusza się, co jest spowodowane manewrowaniem prawą ręką w odzieży wiszącej na krześle. Co prawda na powyższym nagraniu biegły ujawnił inne zdarzenie niż będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, niemniej jednak na rys. 26-32 umieszczonych na k. 335-337, biegły zwizualizował podobiznę osoby podejrzanej w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie badania a następnie sporządzenie opinii antropologicznej (opinia – k. 312-337, 363-387).

Podobnie należy ocenić opinię biegłej I. B. (k. 506-523) z zakresu identyfikacji antropologicznej (porównania wizerunku sprawcy uwidocznionego na monitoringu z osobą oskarżonego). Opinia ta korzysta z tych samych walorów jako dowód jak opinia biegłego M. K. wskazana wyżej. Nadto, należy podnieść, że biegła dokonała „ogłędzin” i fotografowania oskarżonego pod kątem przeprowadzonych badań, a to w celu zgromadzenia materiału

porównawczego do swoich badań, co w sposób klarowny przedstawiła w jasnym i logicznym wywodzie ekspertyzy. Biegła we wnioskach końcowych w pełni odpowiedzialnie podała, że analiza materiału dowodowego pozwoliła na stwierdzenie, że spośród zdjęć zamieszczonych na płycie stanowiącej załącznik do opinii z dnia 12 grudnia 2013r., dotyczącej poprawy jakości dowodowego nagrania z monitoringu (płyta CD, k. 388), do badań antropologicznych nadaje się ujęcie oznaczone jako „Rys. 14”, „Rys. 17”, „Rys. 18”, „Rys. 19-25”. Pozostałe ujęcia zamieszczone na płycie CD z k. 388 z powodu znacznej odległości mężczyzny zarejestrowanego na zapisie monitoringu od obiektywu kamery monitorującej oraz niskiej rozdzielczości obrazu, nie nadają się do wykorzystania w badaniach. Nadto z uwagi na średnią jakość materiału dowodowego, nie jest możliwe kategoryczne stwierdzenie, że osobą ujawnioną na monitoringu oraz uwidocznioną w załączniku do opinii z dnia 12 grudnia 2012r. (płyta CD z k. 388) jest oskarżony R. M.. Jednakże nie stwierdzono różnic pomiędzy wizerunkiem osoby ujawnionej na monitoringu oraz uwidocznionej na wybranych do badań ujęciach zamieszczonych na płycie CD z k. 388, oznaczonych jako: „Rys. 14”, „Rys. 17”, „Rys. 18”, „Rys. 22”, a wizerunkiem R. M., widocznym na zdjęciach stanowiących materiał porównawczy, a zatem nie ma podstaw do wykluczenia R. M., jako osoby widocznej w materiale dowodowym. Podobieństwo pomiędzy wizerunkiem osoby ujawnionej na monitoringu oraz uwidocznionej na ww. ujęciach, a wizerunkiem R. M., widocznym na zdjęciach stanowiących materiał porównawczy jest umiarkowane, a zatem zgodnie z przyjętą skalą, jest prawdopodobne, że porównywane wizerunki przedstawiają jedną i tę samą osobę (k. 515-516). W ocenie Sądu, konkluzja ta stanowi istotny dowód poszlakowy, który w powiązaniu z dowodem z opinii biegłego M. K., rysuje kształt przestępstw w konfiguracji ich popełnienia przez oskarżonego R. M..

Opinie biegłego informatyki oraz biegłej z zakresu antropologii sporządzone na etapie postępowania sądowego, Sąd ocenił jako rzetelne, sporządzone z uwzględnieniem wszystkich okoliczności wiadomych w sprawie, logicznie i w oparciu o fachową wiedzę, odpowiadające wymogom art. 200 § 2 k.p.k. Zdaniem Sądu nie ma żadnych podstaw, by w jakimkolwiek zakresie kwestionować wiarygodność, obiektywizm, czy profesjonalizm biegłych. Opinie nie były też kwestionowane przez strony.

Koronnym dowodem w powyższym postępowaniu były protokoły oględzin zapisu monitoringu z inkryminowanych dni (k. 75-76, 77-78, 79-80). Podczas oględzin płyty z zapisem monitoringu z lokalu firmy (...) sp. z o.o.” (k. 75-76) odtworzono nagranie na którym o godz. 13:39:57 widać jak sprawca wchodzi do lokalu, ubrany w ciemne spodnie, ciemną kurtkę, dobrze zbudowany, krótko ostrzyżony, w okularach z białymi zausznikami, następnie podchodzi do środkowej części sali, zdejmując kurtkę i rozmawia przez telefon komórkowy, cały czas przemieszczając się po sali. Około godz. 13:44:52 mężczyzna staje przy krześle ma którym wisi kurtka, w jednej ręce nadal trzyma telefon komórkowy, a drugą ręką w której trzyma swoją kurtkę penetruje kurtkę wiszącą na krześle. około godz. 13:45:17 mężczyzna kończy rozmowę telefoniczną i odchodzi od krzesła. Następnie o godz. 13:47:12 widać jak ręka z ciemną kurtką penetruje kieszenie kurtki wiszącej na krześle. O godz. 13:47:27 mężczyzna z ciemną kurtką pod ręką przechodzi w centralnej części sali w stronę wieszaków na których wiszą kurtki. O godz. 13:49:18 mężczyzna podchodzi do wieszaków z kurtkami, w jednej ręce trzyma swoją kurtkę i zachowuje się jakby próbował ją powiesić, a drugą ręką penetruje wiszącą z jego prawej strony kurtkę. Następnie mężczyzna przemieszcza się w lewo i ponownie jedną ręką próbuje powiesić kurtkę, a drugą ręką penetruje kurtkę wiszącą obok, a po chwili znika z kadru. O godz. 13:54:02 mężczyzna ponownie pojawia się, przechodzi do wieszaka z kurtkami i trzymając swoją kurtkę w ręku penetruje pozostałe wiszące kurtki, cały czas obserwując pozostałą część sali. Następnie zakłada swoją kurtkę i oddala się w lewą stronę.

W ocenie Sądu jest to wiarygodny materiał dowodowy i nie ulega wątpliwości, iż stanowi on odzwierciedlenie zachowania oskarżonego w dniu 12 lutego 2013 r. w restauracji (...) mieszczącej się przy ul. (...) w W.. Przedmiotowy zapis zawiera całe zajście: od momentu wejścia oskarżonego do lokalu, poprzez kradzież portfela, a następnie opuszczenia przez niego lokalu. Dowód ten świadczy niewątpliwie, iż oskarżony działał z zamiarem kradzieży portfela.

Podczas oględzin płyty z zapisem monitoringu z centrum handlowego (...) (k. 77-78) odtworzono nagranie na którym o godz. 19:12:29 widać mężczyznę siedzącego przy stoliku, który ma zawieszoną na oparciu kurtkę. Za nim widać stojącego mężczyznę, dobrze zbudowanego, krótko ostrzyżonego, w okularach z białymi zausznikami. Obok niego stoi drugi mężczyzna, ubrany na ciemno, włosy koloru czarnego, średniej długości, siada przy stoliku. Przy następnym

obrocie kamery o godz. 19:13:38 mężczyzna w okularach w jednym ręku trzyma telefon przy uchu, a w drugiej ręce trzyma kurtkę, przy czym tę rękę wkłada do kurtki powieszanej na oparciu krzesła. Przy następnym obrocie kamery o godz. 19:14:50 mężczyzna nie ma już przy stoliku. W ocenie Sądu jest to wiarygodny materiał dowodowy i nie ulega wątpliwości, iż stanowi on odzwierciedlenie zachowania oskarżonego w dniu 19 stycznia 2013 r. w centrum handlowym (...) przy ul. (...) w W.. Przedmiotowy zapis zawiera niemal całe zajście: pojawienie się oskarżonego przy stoliku zajmowanym przez pokrzywdzonego, poprzez penetrowanie kieszeni jego kurtki. Niestety na nagraniu nie zostały ujawnione momenty wyjęcia portfela z kieszeni oraz oddalenia się oskarżonego, jednak dowód ten świadczy niewątpliwie, iż oskarżony działał z zamiarem kradzieży portfela.

Podczas oględzin płyty z zapisem monitoringu z centrum handlowego (...) (k. 79-80) odtworzono nagranie na którym o godz. 13:45:42 widać dwóch mężczyzn siedzących przy stoliku i spożywających posiłek. Za nimi przy stoliku obok siedzi mężczyzna, dobrze zbudowany, krótko ostrzyżony, w okularach z białymi zausznikami. Mężczyzna ten siedzi obok krzesła z wiszącą na nim kurtką. O godz. 13:47:28 mężczyzna w okularach przesiada się na inne krzesło przy tym samym stoliku. Przy następnym obrocie kamery mężczyzna ponownie siedzi na pierwszym z krzesel. Przy kolejnym obrocie kamery mężczyzna nadal siedzi na krześle z głową opartą o prawą rękę, drugiej ręki nie widać, ale wisząca obok kurtka rusza się. Przy następnym obrocie kamery o godz. 13:49:13 mężczyzna w okularach oddala się. W ocenie Sądu zapis odzwierciedla całe zajście: pojawienie się oskarżonego przy stoliku zajmowanym przez pokrzywdzonego, poprzez kradzież portfela, a następnie oddalenia się przez niego z tamtego miejsca. Dowód ten świadczy niewątpliwie, iż oskarżony działał z zamiarem kradzieży portfela.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i ujawnione w toku rozprawy, w tym: protokołów zatrzymania rzeczy (k. 8-10, 48-50, 62-64), protokołu zatrzymania osoby (k. 13), protokołu przeszukania mieszkania (k. 15-16), protokołu przeszukania samochodu (k. 19-20), protokołów oględzin rzeczy (k. 75-76, 77-78, 79-80), zdjęcia (k. 428-440), opinii (k. 142-144, 179-182, 190-191, 259-261, 312-337, 363-387, 506-523), danych o karalności (k. 38-39, 96, 108, 448). Nie budzą one wątpliwości Sądu, co do swojej autentyczności. Znane i udokumentowane jest źródło powołanych dokumentów, pochodzących w większości od organów państwowych i utworzonych zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Wymienione materiały stanowią ponadto dalsze uzupełnienie i potwierdzenie treści zeznań świadków, których relacje Sąd obdarzył wiarą. Ponadto żaden z uczestników postępowania nie zgłaszał zastrzeżeń co do prawdziwości lub rzetelności analizowanych dowodów z dokumentów.

Przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Z kolei czyn opisany w art. 278 § 5 k.k. stosuje się odpowiednio do kradzieży karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy w bankomacie. Powszechnie przyjmuje się w doktrynie, iż kradzież jest dokonana w chwili zaboru, tj. objęcia przedmiotu wykonawczego we władztwo sprawcy i w związku z tym stopień utrwalenia władztwa nad rzeczą, dalsze jej losy oraz dalsze zmiany względem tej rzeczy są obojętne z punktu widzenia oceny prawnej (zob. wyrok SN z 11 stycznia 1988 r., II KR 343/87, OSNKW 1988, nr 7-8, poz. 55 oraz B. Świątkiewicz, glosa do tego orzeczenia, OSP 1990, z. 8, s. 302). Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza lub dzierżyciela) i objęcie we własne władanie. Chodzi tutaj o faktyczne władztwo nad rzeczą, które w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone. W swych konsekwencjach jednak zabór taki godzi w prawo własności, gdyż sprawca zaboru działa w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, tj. włączenia jej do swego stanu posiadania lub bezprawnego rozporządzenia nią na rzecz innej osoby. Należy podkreślić, że stanowiący istotę kradzieży zabór następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, której mienie (rzecz) zabrano (wyr. SN z 18 XII 1998 r., IV KKN 98/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8). Wyciągnięcie z rąk osoby trzeciej przedmiotu zaboru i przetrzymywanie go przez sprawcę w rękach stanowi przejęcie władztwa nad tą rzeczą przez sprawcę, a więc dokonanie kradzieży. Nie zmienia tej oceny fakt odebrania sprawcy w chwilę potem zabranej rzeczy przez jego właściciela (por. J. Makarewicz, Kodeks karny..., s. 446). Przestępstwo kradzieży określone w art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Z kolei art. 275 § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające m.in. na kradzieży dokumentu stwierdzającego tożsamość. Pojęcie kradzieży należy rozumieć analogicznie jak w przypadku kradzieży rzeczy ruchomej - art. 278 § 1 k.k. Niewątpliwie dokumentem stwierdzającym tożsamość

jest dowód osobisty. Natomiast zgodnie z treścią art. 276 k.k., odpowiada za występki ten, kto niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa lub usuwa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. W ocenie Sądu R. M. zrealizował znamiona wymienionego wyżej przestępstwa poprzez ukrycie dokumentu, tj. wyrzucenie portfela z zawartością dowodu osobistego każdego z pokrzywdzonych, którymi to nie miał prawa rozporządzać. Przedmiotem czynności wykonawczych wymienionych w art. 276 k.k. może być jakikolwiek dokument. Zgodnie z definicją ustawową zawartą w przepisie art. 115 § 14 k.k. przedmioty, którym ustawa przypisuje walor dokumentu, podzielono na dwie grupy, którymi są:

- każdy przedmiot (zapis na komputerowym nośniku informacji), z którym związane jest określone prawo,

- każdy przedmiot (zapis na komputerowym nośniku informacji), który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Ta druga kategoria przedmiotów uzyskuje charakter dokumentu, gdy spełnia równocześnie dwa warunki: zawiera treść intelektualną i treść ta - wyrażona najczęściej za pomocą pisma - ma znaczenie prawne w tym rozumieniu, iż można z niej wyprowadzić określone uprawnienia bądź obowiązki osoby fizycznej lub osoby prawnej. Dokumentem jest przedmiot, którego posiadanie lub użycie może rodzić skutki prawne zarówno w sferze prawa materialnego, jak i procesowego. Przedmiot będący dokumentem może być zatem sporządzony w celach dowodowych, ale też może dopiero nabrać takiego znaczenia prawnego w związku z pewną sytuacją faktyczną w zależności od okoliczności jego użycia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. sygn. akt III KKN 90/00). Definicja dokumentu przedstawiona w art. 115 § 14 k.k. ma szerokie znaczenie, wyrażające się stwierdzeniem, że dokumentem jest każdy przedmiot, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść, stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności o potencjalnym znaczeniu prawnym. Status dokumentu zależy więc niejednokrotnie od indywidualnej oceny i dlatego też o tym, czy określony przedmiot stanowi dokument decyduje jego faktyczna i subiektywna ocena w konkretnej sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2005 r. III KK 206/04). Za szeroko interpretowanym w doktrynie i orzecznictwie terminem „dokument” niewątpliwie przemawia kryminalno-polityczna potrzeba ochrony powszechnej wiarygodności różnego typu przedmiotów mających znaczenie dla obrotu prawnego (por. A. Wąsek, [w:] M. Kalinowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek: Kodeks karny. Komentarz. T. II, Gdańsk 1999, s. 407-409). Jednakże w orzecznictwie zauważa się również, iż za dokument nie może być uznany przedmiot, który samoistnie nie stanowi dowodu prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1991 r., II KRN 302/91, zam. OSP 1992 z. 6, poz. 140). Nie ulega wątpliwości, iż dowód osobisty stanowi dokument w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., jest przypisany do konkretnej osoby zawiera jej zdjęcie i dane osobowe. Ukrycie dokumentu polega na utajeniu miejsca jego przechowywania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r., V KKN 404/99, OSNKiW z 2002 r., zeszyt 9-10, poz. 72). „Już pod rządem poprzedniego kodeksu karnego przyjmowano, że „ukrycie” to „czasowe uniemożliwienie korzystania z dokumentu przez osobę uprawnioną” (A. Marek, Prawo karne. Zagadnienia teorii i praktyki, Warszawa 1997, s. 681), czyli „czynności zmierzające do tego, aby przedmiot ukrywany uczynić niedostępnym”, a więc „usunięcie go spod rozporządzenia właściwej osoby i stworzenie takiego stanu rzeczy, że (...) staje się niedostępny dla osoby, która ma prawo i chce z niego skorzystać” (tak: J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 1977, s. 701), wskazując przy tym, iż czyn ten „może być dokonany tylko przez działanie, które polega na czynnościach prowadzących do skutku w postaci (...) ukrycia” (tak z kolei: J. Śliwiński, Prawo karne, Warszawa 1975, s. 556). Także i obecnie, pod rządem kodeksu karnego z 1997 r., akcentuje się, że czyn określony w art. 276 k.k. w aspekcie ukrywania dokumentu polegać ma na „utajnieniu miejsca przechowywania” (Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, pod red. A. Zolla, t. II, Kraków 1999, s. 1060), czy też „umieszczeniu w miejscu, gdzie utrudnione jest odnalezienie lub dotarcie” (O. Górniok, S. Hoc, S. Przyjemski, Kodeks karny. Komentarz, t. III, Gdańsk 1999, s. 340 i 408). Jednocześnie podnosi się, że przy czynach polegających na niszczeniu, usuwaniu, uszkadzaniu, itd. - a więc także przy ukrywaniu - przestępstwo jest dokonane „wraz z przedsięwzięciem przez sprawcę czynności odpowiadających znamionom czasownikowym” (O. Górniok, S. Hoc, S. Przyjemski, op. cit., s. 341).

Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego R. M. za winnego tego, że:

- w dniu 12 lutego 2012 roku w W. przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z wiszącej kurtki na terenie recepcji restauracji (...) skórzany portfel o wartości 200 zł z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), dwóch kart kredytowych (...) Banku, karty dostępu banku (...), pieniędzy w kwocie 500zł oraz innych drobnych przedmiotów o łącznej wartości 700zł na szkodę J. S., i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

- w dniu 5 września 2011 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...), portfel z zawartością: dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego do pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), karty bankomatowej Maestro (...) Bank, legitymacji pracowniczej (...), środków pieniężnych w kwocie 5.100 zł, 100 USD, 100 Euro, powodując tym straty w wysokości 5.800 zł na szkodę S. J., i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Uznając oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów opisanych wyżej w punktach 1 i 3 Sąd uznał, iż działał on w warunkach ciągu przestępstw, opisanego w art. 91 § 1 k.k., co też Sąd uwzględnił przy wymiarze kary, o czym będzie mowa poniżej. Do kwalifikacji złożonej w zakresie podstawy wymiaru kary należało, zdaniem Sądu, włączyć przepis art. 91 § 1 k.k., statuujący instytucję ciągu przestępstw. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Z wykładni tego przepisu wynika więc, że dotyczy on wymiaru kary, a nie podstawy odpowiedzialności karnej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych art. 91 § 1 k.k. ma zastosowanie, gdy sprawca w podobnych okolicznościach przedmiotowych realizuje czyn przestępny kwalifikowany z tego samego przepisu. Jak czytamy w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 listopada 2001r., sygn. akt II AKa 226/02: „Brzmienie art. 91 § 1 k.k. (...) jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu dwa lub więcej przestępstw (...), sąd orzeka karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje...”, jednoznacznie przesądza, że o ciągu przestępstw można mówić dopiero wówczas, gdy ustalone zostanie, że sprawca w określonym miejscu, czasie i w podobny sposób popełnił dwa lub więcej przestępstwo o identycznych znamionach. Jednocześnie przepis ten nie daje podstaw do jakiegokolwiek kumulacji, łączenia, czy też dokonywania globalnej całościowej oceny wszystkich składających się na ciąg przestępstw zachowań sprawcy”. W ocenie Sądu z takimi właśnie podobnymi okolicznościami strony przedmiotowej przestępstw z pkt 1 i 3 mamy do czynienia. Ustalony stan faktyczny nakazywał przyjęcie przez Sąd powyższej kwalifikacji prawnej wobec czynów zarzuconych w pkt 1 i 3 w ramach jednego ciągu przestępstw, bowiem oskarżony działał w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu. Wszystkie czyny wchodzące w skład ciągu przestępstw zostały zakwalifikowane z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Pamiętać należy, że innym warunkiem uznania wielości przestępstwa za ich ciąg jest ustalenie, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu. Jest to okoliczność ocenna, również wypracowana przez judykaturę i doktrynę prawa karnego. W szczególności, w myśl poglądu wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 28 września 2000 r., II AKa 250/00: „Wątpliwości budzi wyrażony pogląd, że określony w art. 91 § 1 k.k. wymóg krótkich odstępów czasu został spełniony, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami upłynął okres powyżej 1 roku”. Ze stanowiska tego należy wyciągnąć wniosek, że krótkimi odstępami czasu są odstępy co najwyżej kilkumiesięczne, stąd też w niniejszej sprawie warunek ten został zachowany. Ostatnią przesłanką ciągu przestępstw jest popełnienie przez sprawcę dwu lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny co do któregośkolwiek z nich. Również w tym wypadku, w ocenie Sądu, warunek ten został spełniony. Wszystkie przestępstwa wchodzące w skład ciągu przestępstw, zostały popełnione w okresie od dnia 5.09.2011r. do dnia 12.02.2012r.: pierwszy w dniu 5.09.2011r., drugi w dniu 12.02.2012r. Biorąc zatem pod uwagę powyższe, należy uznać, że oskarżony dopuścił się opisanych powyżej przestępstw z pkt 1 i 3 w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Ponadto w ramach czynu zarzucanego w pkt II części wstępnej wyroku Sąd uznał oskarżonego, za winnego tego, że w dniu 19 stycznia 2012 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia z

kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...) dowód osobisty, prawo jazdy, świadectwo kwalifikacji, kartę kierowcy, kartę płatniczą V. banku (...), kartę płatniczą V. banku (...), druk karty ubezpieczenia oraz imienną kartę miejską na szkodę Z. S., tj. popełnienia czynu z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała również, że oskarżony, w ramach czynu z pkt I części wstępnej wyroku polegającym na zabranii w celu przywłaszczenia z wiszącej kurtki na terenie recepcji restauracji (...) w dniu 12 lutego 2012 roku w W. przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, karty sklepu (...) oraz karty sklepu (...) na szkodę J. S. stanowi wykroczenie z art. 126 k.w., zaś na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. oraz art. 62 § 1 i 2 k.p.w. postępowanie tym zakresie umarzył.

Ponadto w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu, opisanego w punkcie II Sąd ustalił, iż czyn polegający na zabranii w celu przywłaszczenia z kurtki wiszącej na krześle przy stolikach vis a vis baru (...) w dniu 19 stycznia 2012 roku w W. na terenie Centrum Handlowego (...) przy ul. (...), wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, portfela o wartości 100 zł oraz pieniędzy w kwocie 170 zł na szkodę Z. S. stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. oraz art. 62 § 1 i 2 k.p.w. postępowanie tym zakresie umarzył.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy, w świetle dokonanych powyżej przez Sąd ustaleń faktycznych i prawnych, nie budzi zatem wątpliwości fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 k.k. Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że nie miał prawa rozporządzać opisanymi wyżej opisanymi przedmiotami, a zabranie ich z kurtek pokrzywdzonych, a następnie ukrycie w kieszeniach swojego ubrania i oddalenie się z miejsca przestępstwa miało na celu przywłaszczenie tych przedmiotów przez oskarżonego. Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego spełnia wszystkie przesłanki zawarte w art. 278 § 1 k.k.. W chwili popełnienia czynów oskarżony był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni poczytalnym, zdającym sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu bądź winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji. Okoliczności sprawy wskazują, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów z art. 278 § 1 k.k., które to czyny stanowią występki umyślne, działając z zamiarem bezpośrednim.

Uznając winę oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt 1 i 3, wyczerpujących ustawowe znamiona występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. popełnionych w warunkach art. 91 § 1 k.k. Sąd wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę kierował się w pierwszej kolejności dyrektywą sprawiedliwościową, która ma priorytet przy dokonywaniu sędziowskiego wymiaru kary. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż jest ona adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także wystarczająca dla realizacji celów wychowawczych i poprawczych wobec niego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższa kara w ocenie Sądu wpłynie pozytywnie na zachowanie oskarżonego uświadamiając mu niewłaściwość dotychczasowego postępowania i co za tym idzie spełni swą rolę wychowawczą. Sąd uznał, iż bezwzględna kara pozbawienia wolności orzeczona w odpowiednim wymiarze, biorąc pod uwagę demoralizację i niepoprawność zachowania oskarżonego, jest jedyną karą, która w odczuciu społecznym uznana zostanie za sprawiedliwą. Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd uznał za znaczny. W momencie popełnienia czynów rozciągniętych w czasie oskarżony miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia innej decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem. Na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynęły następujące elementy: postać zamiaru bezpośredniego, motywacja sprawcy zasługująca na potępienie, okoliczności czynu, który był rozciągnięty w czasie oraz szczególnie przemyślany sposób działania.

Natomiast za czyn z pkt 2 Sąd na mocy art. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył R. M. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Stopień winy oskarżonego Sąd uznał za znaczny. Występek, którego dopuścił się oskarżony, co wynika z samej jego istoty, jest przestępstwem umyślnym popełnianym z zamiarem bezpośrednim. Orzekając wobec oskarżonego karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, Sąd wziął przy tym pod uwagę fakt, że

oskarżony zarzucane mu czyny popełnił w nieodległym odstępie czasu. Istnieje więc bliskość czasowa zachowań. Należy zwrócić uwagę na rodzaj naruszonych dóbr prawnych czynami. Oskarżony godził w te same dobra chronione prawem, istniała zatem podstawa do zastosowania zasady asperacji. Wymierzona kara łączna winna uświadomić oskarżonemu naganny charakter jego przestępczego zachowania, realizując cel prewencji indywidualnej.

Sąd przy wymiarze kary łącznej uwzględnił przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego przestępstw, wyrażający się między innymi w braku szacunku dla cudzej własności oraz wziął pod uwagę sposób działania sprawcy. Za okoliczności obciążające Sąd uznał fakt, iż oskarżony dopuścił się powyższych przestępstw działając z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej. Orzekając wobec oskarżonego karę łączną w takim wymiarze Sąd baczyl na społeczne oddziaływanie kary i konieczność jej oddziaływania wychowawczego na oskarżonego. Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu spełni też swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Okolicznością obciążającą jest także uprzednia karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Powyższa okoliczność uzasadnia przekonanie, że wobec oskarżonego na pierwsze miejsce powinna wysunąć się sprawiedliwościowa i represyjna funkcja kary. Jednocześnie z tych samych powodów nie można przyjąć istnienia po stronie oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej wymaganej dla orzeczenia wobec oskarżonego dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Powyższe wskazuje, na głęboką demoralizację oskarżonego, która to rzutuje na stopień winy. Ponowne popełnienie przez oskarżonego przestępstwa przeciwko mieniu, pomimo uprzedniego skazania za przestępstwo podobne świadczy o tym, iż orzeczone uprzednio wobec oskarżonego kary nie spełniły swoich ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i roli wychowawczej wobec oskarżonego, brak zatem jest obecnie w stosunku do oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, która pozwałaby na wymierzenie kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary. Oskarżony stając uprzednio dwukrotnie przed Sądem, wykazał lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. W tym stanie rzeczy orzeczone kary winna uświadomić oskarżonemu nieopłacalność podobnych zachowań w przyszłości. Zdaniem Sądu, tylko wymierzenie bezwzględnej kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, będzie stanowiło dolegliwość, która nie będzie mieć charakteru represji, ale jednocześnie wypełni funkcję prewencyjną tak indywidualną - co do osoby sprawcy, jak i generalną w stosunku do potencjalnych sprawców przestępstw. Kara wymierzona wobec sprawcy powinna wywoływać pozytywne skutki nie tylko w stosunku do oskarżonego, ale także innych potencjalnych sprawców, których powstrzyma przed dokonaniem przestępstwa albo przez fakt odstraszenia, albo poprzez spowodowanie zmian w ich postawie. Wobec oskarżonego orzekając uprzednio wyrokami karę wolnościową celu takiego nie udało się osiągnąć. W ocenie Sądu, wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie tylko nie spełniłoby celów resocjalizacyjnych wobec oskarżonego, ale także stwarzałoby negatywne, demoralizujące skutki w zakresie oddziaływania społecznego.

Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 17.02.2012 r. do dnia 18.02.2012 r.

Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego tytułem obowiązku naprawienia szkody do zapłaty kwoty 700 zł na rzecz pokrzywdzonego J. S. oraz do zapłaty kwoty 5.800 zł na rzecz pokrzywdzonego S. J..

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k.